

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 41/2013-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 prerokoval sťažnosť Ing. M. F. a Ing. M. F., S., zastúpených advokátom JUDr. J. F., T., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 327/2011 zo 6. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. F. a Ing. M. F. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2012 doručená a 25. septembra 2012 doplnená sťažnosť Ing. M. F. a Ing. M. F. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou sa domáhali zrušenia už označeného rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý im bol doručený 7. augusta 2012,

s tvrdením o porušení svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým boli sťažovatelia ako žalovaní zaviazaní vydať žalobcom časť nehnuteľností podľa znaleckého posudku Ing. M. F., z 20. októbra 2010 označené ako parc. č..., kat. ú. S., hoci tieto dobromyseľne a nerušene užívali vrátane svojich predchodcov od roku 1937. Sťažovatelia v tomto smere zdôraznili, že všeobecné súdy vychádzali len z geometrického plánu uvedeného znalca bez toho, aby sa vysporiadali s ich argumentmi týkajúcimi sa ich dobromyseľnosti pri nadobudnutí a užívaní predmetných nehnuteľností a ochrany nadobudnutých vlastníckych práv vrátane právnej istoty.

3. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zistil, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podali sťažovatelia aj dovolanie, ktoré je vedené na Najvyššom súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Cdo 140/2013 a o ktorom ešte nebolo rozhodnuté.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v civilnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

8. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľov meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol

ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014